

Aars Indtægter ikke strækker til for at dække den, hvor Selskaber tilsyneladende har betydelig Merindkomst, fordi de i Sammenligningsaarene slet ikke gav Udbytte eller et ganske lille Udbytte, hvor tidligere ansatte i Forretninger overtager allerede bestaaende Forretninger og derved faar tilsyneladende betydelig Merindtægt — medens Forretningens Udbytte ikke derved forøges —, hvor Danske er hjemvendt fra Udlandet og derfor i Sammenligningsaarene ikke har været ansatte til Indkomstskat i Danmark o. l., samt overfor smaa Familieaktieselskaber, som overtager bestaaende Forretninger. Dertil kommer selvfølgelig de enkelte Tilfælde, hvor humane Hensyn medfører rimelig Grund til Lempelse.

*Mindretallet* (Foss) bemærker: De tidligere vedtagne Love om Merindkomstskat til Staten er fremkaldte ved Statskassens ekstraordinære Krav til Indtægter under Krigen. Man har endvidere forudsat, at der ved Krigen fremkaldtes ekstraordinært store Indtægter, som det vilde være berettiget at beskatte endogsaa meget stærkt. Det viste sig imidlertid ret hurtigt, at det var vanskeligt at skelne mellem Merindtægter fremkaldte ved Krigen og Merindtægter fremkomne af andre Grunde. Mindretallet skal i saa Henseende henviser til den Mulighed for Fremkomsten af Merindtægter, som foraarsages ved Pengenes synkende Værdi, de dertil svarende højere Varepriser og som Følge deraf Forøgelse af Indtægten selv uden Forøgelse af Omsætningen. Opgivelsen af Adskillelsen mellem Krigsindtægter og andre Indtægter har allerede bidraget til at udviske Begrebet Krigsindtægt som Motiv for den særlig høje Beskatning. Dernæst har man ved Loven af 13. Oktober 1917 om midlertidigt Tillæg til Indkomst- og Formue-skatten, som tilsigtede at inddrage andre høje Indtægter end dem, der havde været Genstand for Stigning, under den ekstraordinære Beskatning, yderligere forladt den ekstraordinære Krigsindtægt som det egentlige ekstraordinære Skatteobjekt. Det vilde da ogsaa have været konsekvent, efter at dette

Skridt var foretaget, at en yderligere Anvendelse af Merindkomstskatten var opgivet. De to Former for Beskatning løber i mange Tilfælde i den Grad parallelt, at man udtrykkelig i de heromhandlede Love maa udelukke den ene, hvor den anden træder i Virksomhed, og omvendt. En fortsat Anvendelse af Merindkomstskatten ved at beskatte en Merindkomst udover Indkomsterne i Skatteaarene 1910—11, 1911—12 og 1912—13 faar, efterhaanden som Aarene gaar, en stærkt vilkaarlig Karakter. Det ses da ogsaa, at Finansministeren har fundet det nødvendigt at inddrage Skatteaaret 1913—14 som Sammenligningsaar, hvilket har fundet Udvalgets Tilslutning. Men dette er kun eet af Tegnene paa de Vanskeligheder for en retfærdig Beskatning, som opstaar, hvis Merindkomstskatten efterhaanden fornys og derved faar en mere varig Karakter. Flertallet har i Betænkningen betegnet Merindkomstskatten som en Konjunkturskat og derved yderligere understreget Opgivelsen af det oprindelige Grundlag for Merindkomstskatten. Betænelighederne ved det fremlagte Lovforslag knytter sig til Lovens Virkninger for saadanne Personer og Foretagender, hvis Merindtægt kun i uegentlig Grad kan betegnes som en ved Krigen fremkaldt ekstraordinær Gevinst. Dette gælder bl. a. Virksomheder, som har en naturlig Udvikling og Vækst, endvidere Indtægter, der stiger paa Grund af Personernes Avancement, Indtægter, der er forøgede i samme Forhold, som Udgiftsniveauet er steget, Indtægtsforøgelser paa Grund af, at Forretningen overtages af en ny Person ved Overdragelse eller Arv, derunder Tilfældet, hvor en Landejendom arves fra Fader til Søn, Tilfælde, hvor en Virksomhed, som i de omhandlede Aar har haft ringe eller ingen Indtægt, er naaet til normale Indtægter o. s. v. Dertil kommer Betæneligheden ved stadig at udvide den ved Beskatningen af Aktieselskaber fremkomne dobbelte Beskatning af Indtægter. Ved denne dobbelte Beskatning rammes visse Erhverv særlig haardt, saaledes f. Eks. Industrien, fordi denne i mange Til-